ΠΑΡΑΘΕΡΙΖΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΝΕΥΗΝ

Ο ΕΜΙΡΗΣ ΤΟΥ ΚΑΤΤΑΡ ΕΞΟΔΕΥΕΙ 25.000 ΧΡΥΣΕΣ ΛΙΡΕΣ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ!

ΗΓΟΡΑΣΕ ΠΥΡΓΟΝ ΚΑΙ 25 ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

ΓΕΝΕΥΗ. Ἐκεῖνο ποὺ συγκεντρώνει τὸ ἐνδιαφέρον τῶν κατοίκων τῆς ἡσυχης αὐτῆς ἑλβετικῆς πόλεως δὲν εἶναι ἡ Διάσκεψις τῶν τεσσάρων Ὑπουργῶν τῶν Ἐξωτερικῶν ποὺ συνεχίζεται χωρὶς ἐλπίδας τερματισμοῦ της, ἀλλὰ ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ἀλῆ ἀλ Τανῆ, ἐμίρη τοῦ πετρελαιοφόρου κρατιδίου τοῦ Καττάρ, ποὺ βρίσκεται στὸν Περσικὸ Κόλπο. Ὁ πάμπλουτος ἐμίρης ἀπεφάσισε νὰ κάμη γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του τὶς διακοπές του στὴν Εὐρώπη καὶ τὸ ρριξε ἔξω. Ἀγόρασε ἕναν... πύργο στὶς ὄχθες τῆς λίμνης, ὀκτὼ Καντιλλὰκ καὶ καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἄλλα ἀμερικανικὰ αὐτοκίνητα γιὰ τὴν ἀκολουθία του. Ἀγόρασε ἐπίσης δυὸ βίλλες γιὰ τοὺς δυὸ γυιούς του καὶ τὶς οἰκογένειές των. Ἡ προσωπική του ἀκολουθία ἀποτελεῖται ἀπὸ 15 συζύγους καὶ παλλακίδες, ἕναν γελωτοποιό, ἑκατὸ ὑπερασπιστὰς καὶ ἀναρίθμητους ὑπηρέτες γιὰ ὁλοναὐτὸν τὸν κόσμο.

Γιὰ νὰ εἶναι σίγουρος γιὰ τὴν ποιότητα τοῦ «μέτσουϊ», τοῦ ἀγαπημένου του φαγητοῦ ἀγόρασε κι' ἕνα κοπάδι πρόβατα τὰ ὁποῖα ἔβαλε νὰ βοσκήσουν, στὸ πάρκο τοῦ πύργου. Ἔτσι, μέσα σὲ μιὰ ἑβδομάδα, ἡ ὑψηλότης του κατάφερε νὰ ξοδέψη κάπου 25.000 χρυσὲς λίρες. Ἀστεῖο ποσὸν γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει εἰσόδημα δύο ἑκατομμυρίων χρυσῶν λιρῶν τὸν χρόνο καὶ ἀφορολόγητο.

Ὁ γελωτοποιὸς τοῦ Ἐμίρη τὸν ἀκολουθεῖ παντοῦ, κρατώντας ἕνα μεγάλο μαῦρο κουτί, στὸ ὁποῖο περιέχονται κοσμήματα. Ὁ ἐμίρης θέλει νὰ μπορῆ νὰ δείχνη ἀμέσως ἔμπρακτα τὴν καλὴ διάθεσί του ὅταν τοῦ ἔρχεται, χαρίζοντας ἀπὸ κάτι στοὺς διαφόρους ἐπισκέπτες, πρωμηθευτὰς κ.λ.π. Οἱ γυναῖκες τοῦ χαρεμιοῦ, μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν πρώτη σύζυγο, τὴν Σεῖχα, μιὰ μελαχροινὴ κοπέλλα 20 ἐτῶν καὶ 105 κιλῶν, κυκλοφοροῦν μὲ τὶς Καντιλλὰκ καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Γενεύης δὲν βλέπουν παρὰ μόνον τὶς μαῦρες καλύπτρες τους καὶ τίς... μάσκες τους ποὺ μοιάζουν μὲ ράμφη πουλιῶν. Λεγλατοῦν κυριολεκτικὰ τὶς «μπουτίκ» τῆς Γενεύης, ποὺ κλείνουν γιὰ τὸ κοινὸ μόλις ἐμφανισθῆ ὁ στόλος τῶν Καντιλλὰκ μὲ τὶς γυναῖκες τοῦ ἐμίρη. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι δὲν ἀγοράζουν τίποτε ποὺ νὰ ἔχη πράσινο χρῶμα. Τὸ πράσινο εἶναι τὸ προσωπικὸ χρῶμα τοῦ ἐμίρη καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὸ φορῆ κανένας ὑπήκοός του.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται οἱ ἠσφαλισμένοι συνταξιοῦχοι τοῦ Ταμείου Ἐργατῶν Μετάλλου ὅπως αὔριον Παρασκευὴν καὶ ὥραν 2—2.30 μ. μ. ἔλθωσιν εἰς τὸ Ἐργατικὸν Κέντρον ἵνα παραλάβωσι τὰ τέκνα των.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

Εἰς μνήμην Γεωργίας Δ. Γεωργοπούλου

Ὁ κ. Θάνος Δ. Γεωργόπουλος κατέθεσεν ὑπὲρ τοῦ ἀντικαρκινικοῦ σταθμοῦ «ὁ Ἰατρὸς Ἀνδρέας Σαμούρης» δρ. 300, ὑπὲρ τῆς Ἀχαϊκῆς Ἑταιρείας δρ. 300 ὑπὲρ τοῦ Πτωχοκομείου δρχ. 200, ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ δρχ. 200, ὑπὲρ τῆς Χ.Ε.Ν. δρχ. 200, ὑπὲρ τοῦ Μορφωτικοῦ Συλλόγου δρχ. 200, ὑπὲρ τοῦ συλλόγου «Ζωοδόχος Πηγὴ» δρχ. 200.

Ἡ οἰκογένεια Ἀναστασίου Π. Γιαννοπούλου κατέθεσεν ὑπὲρ Φιλοπτώχου ταμείου Ἁγ. Διονυσίου δρχ. 500, ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων δρχ. 250 καὶ ὑπὲρ τοῦ συλλόγου «Ζωοδόχος Πηγὴ» δρχ. 250.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Νικολάου Δ. Παράσχου κατέθεσαν ὑπὲρ τοῦ ἀντικαρκινικοῦ σταθμοῦ «ὁ Ἰατρὸς Ἀνδρέας Σαμούρης» δρχ. 200, ὑπὲρ τοῦ Πτωχοκομείου δρχ. 200, ὑπὲρ τῆς Χ.Ε.Ν. δρχ. 200, ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων δρχ. 200 καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ δρχ. 200.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λεωνίδα Κ. Δημοπούλου κατέθεσαν ὑπὲρ τῆς στέγης παραρτήματος Χριστιανικῆς Ἑστίας Καλαβρύτων δρχ. 1.000.

Ὁ κ. Ἀνδρέας Δημ. Ἀνδρουτσόπουλος κατέθεσεν ὑπὲρ τοῦ Φιλοπτώχου ταμείου Ἱεροῦ ναοῦ Ἁγ. Νικολάου δρχ. 500.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάννου Ν. Χαϊδοπούλου κατέθεσαν ὑπὲρ τοῦ ἀντικαρκινικοῦ σταθμοῦ «ὁ Ἰατρὸς Ἀνδρέας Σαμούρης», δρχ. 100 καὶ ὑπὲρ τοῦ Πτωχοκομείου δρχ. 100.

Ἡ κ. Βασιλικὴ Γρ. Γαλιάτσου κατέθεσεν ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων δρχ. 150.

Ἡ κ. Γωγὼ Δημ. Κατσιάπη κατέθεσεν ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ δρχ. 150.

Οἱ Γαλλίδες κατέχουν πάντοτε τὰ σκῆπτρα τῆς κομψότητος

ΜΙΑ ΑΓΓΛΟ-ΓΑΛΛΙΚΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΟΔΑΣ

ΠΑΡΙΣΙ. Μὲ τὶς πρῶτες ἡμέρες τῶν θερινῶν διακοπῶν ἐνεφανίσθη εἰς τὶς πλάζ καὶ τὶς λουτροπόλεις τῆς Γαλλίας, ἡ μεγαλυτέρα καὶ πλέον χαρούμενη παρέλασις μοντέλων. Ὅλοι οἱ ξένοι ποὺ μεταβαίνουν εἰς τὴν Γαλλίαν διὰ νὰ θαυμάσουν τ' ἀξιοθέατά της, ἐπιχειροῦν τὸ ταξίδι των ἐπίσης καὶ διὰ νὰ μελετήσουν ἀπὸ κοντὰ τὰς θερινὰς ἐκπροσώπους τῆς Γαλλικῆς κομψότητος καὶ διὰ νὰ τὶς κρίνουν.

Ὕστερα ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις ἑνὸς Ἄγγλου δημοσιογράφου, ποὺ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἐφημερίδος του κατηγόρησε τὶς νεαρὲς Γαλλίδες ὅτι δὲν γνωρίζουν πλέον νὰ ντύνωνται, τὸ περιοδικὸν «Ἔλ» ἀνέλαβεν ἀντεπίθεσιν μὲ τὰ στοιχεῖα εἰς τὸ χέρι.

Ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἡμέρας ἀπὸ τὰς πέντε τὸ ἀπόγευμα ἕως τὰς ὀκτώ, τέσσερις φωτογράφοι καὶ τέσσερις δημοσιογράφοι θὰ τοποθετηθοῦν εἰς τὶς τέσσερις ἄκρες τῆς Γαλλίας, ἐπὶ τῶν στρατηγικῶν σημείων τῆς μόδας τῶν ἀκτῶν.

Τὰ συνεργεῖα αὐτὰ θὰ φωτογραφοῦν εἰς τὴν τύχην τὰς νεαρὰς παραθεριστρίας τῆς Νορμανδικῆς ἀκτῆς, τῆς Βρετανικῆς, τῆς Βασκικῆς καὶ τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς. Ἀκολούθως τὸ περιοδικὸν «Ἔλ» θὰ δημοσιεύση τ' ἀποτελέσματατα τῆς ἐθνικῆς αὐτῆς ἐρεύνης.

ΛΥΡΙΚΟΝ

ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

(ΤΟ ΠΟΥΛΜΑΝ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ)

ΟΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΑΤΡΑΞΙΟΝ

SCOLLAR

manibulateur—illusionist

GEORGE & HERO

τὸ περίφημο χορευτικὸ ντουέττο

MAXIM

Joncleur—ἀκροβάτης

HARRY CLIN

μοναδικὸς μῖμος

ΚΑΙ Ο

ἄσσος τοῦ Μπροτγουαίη

ὁ Νέγρος

ΤΖΙΜ ΜΠΡΑΟΥΝ

χορευτὴς — ἀκροβάτης

ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ

ἡ μοναδική μας τραγουδίστρια

ΔΑΝΑΗ

καὶ ὁ ΑΣΣΟΣ τοῦ γέλιου

ΖΑΖΑΣ

Κονφερανσιὲ

ΜΠΑΜΠΑΡΗΣ

★

ΕΝΑΡΞΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΗΝ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΕΝΑ ΣΥΜΒΟΛΟ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Τὸ ἄγαλμα τῆς Ἐλευθερίας εἶναι στημένο σὲ μιὰ μικρὴ νῆσο τοῦ λιμανιοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἀπὸ ἐκεῖ χαιρετᾶ ὅλους ὅσους μπαίνουν στὸ λιμάνι γιὰ πρώτη φορὰ ἢ γιὰ ἑκατοστὴ φορά. Ἔτσι τὸν χρόνο ποὺ μᾶς πέρασε τὸ ἐπεσκέφθησαν 800.000 ἄτομα.

Στὰ πόδια, σχεδὸν κρυμμένη ἀπὸ τὰ κράσπεδα τῆς ρόμπας καὶ ἀόρατη ἀπὸ τοὺς περισσότερους ἐπισκέπτες ὑπάρχει μιὰ δέσμη χειροπέδων σπασμένων ποὺ συμβολίζουν τὸ σπάσιμο τῶν δεσμῶν ποὺ παρεμβάλλονται σὲ ἐκείνους ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἐλευθερία τους.

Πρὶν 75 χρόνια, στὶς 4 Ἰουλίου 1884 ὁ Κόμης Φερντινὰντ Ντὲ Λεσσέπς, ἐκεῖνος ποὺ ἄνοιξε τὴν διώρυγα τοῦ Σουέζ, ἐνεχείρισε στὸν Ἀμερικανὸ πρεσβευτὴ στὴν Γαλλία, Λέβι Μόρτον τὸ Διάταγμα παραδόδεως τοῦ ἀγάλματος στὴν Ἀμερική.

Καὶ στὶς 28 Ὀκτωβρίου 1886, ὁ Ἀλσατὸς γλύπτης Ὠγκοὺστ Μπαρτολντὶ ἀπὸ τὸν πυρσὸ τοῦ ἀγάλματος στὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης ἀνεπέτασσε τὴν Γαλλικὴ σημαία.

Ἀλλὰ ἡ ἱστορία τοῦ ἀγάλματος — δηλαδὴ τὰ αἰσθήματα τοῦ Γαλλικοῦ λαοῦ ποὺ χάρισε στὴν Ἀμερικὴ τὸ περίφημό της σύμβολο — ἀρχίζει ἀπὸ πολλὰ χρόνια πρίν.

Ὁ χρόνος ποὺ τρέχει ἑορτάζεται στὴν Ἀμερικὴ ὡς «Ἔτος Λίνκολν» εἰς ἀνάμνησιν τῆς 150ῆς ἐπετείου τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀβραὰμ Λίνκολν ποὺ γεννήθηκε τὸ 1809 καὶ εἶναι στενὰ συνδεδεμένος μὲ τὴν ἱστορία τοῦ ἀγάλματος.

Ὁ Λίνκολν μὲ τὴν κατάργησι τῆς δουλείας ἔσπασε τὰ δεσμὰ τῆς σκλαβιᾶς.

Στὴν Γαλλία ἐκείνη τὴν ἐποχὴ κυβερνοῦσε ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέων ὁ 3ος. Μία ὁμάδα ἀνδρῶν μὲ ἐλεύθερη σκέψι περίμεναν τὴν ἀνατροπὴ τῆς μοναρχίας. Πάρα πολλοὶ Γάλλοι ἐπιθυμοῦσαν δημοκρατικὴν διακυβέρνησιν, ἀλλὰ δὲν εἶχαν φωνήν. Σ' ὅλους αὐτοὺς ὁ Λίνκολν ἐνεσάρκωνε τὴν Ἐλευθερία καὶ τὴν Δικαιοσύνη.

Ὅταν ἡ εἴδησις τοῦ θανάτου του ἀκούσθηκε τὸ 1865 αὐτοὶ οἱ ἁπλοῖ πολῖται τὴν δέχτηκαν σὰν προσωπική τους τραγωδία. Σποραδικὲς ἐκφράσεις αὐτῆς τῆς λύπης ἔφθασαν στὴν Ἀμερική.

Μία γαλλικὴ ἐπαρχιακὴ ἐφημερὶς ἡ «Λὲ Φὰρ Ντὲ Λουὰρ» ἐγκαινίασεν ἀπὸ τὶς στῆλες της ἔρανον ἀγορᾶς ἑνὸς χρυσοῦ μεταλλίου γιὰ τὴν χήρα τοῦ Λίνκολν. Μέσα σὲ λίγους μῆνες 40.000 Γάλλοι ἔδωσαν ὁ καθένας τους ἀπὸ 2 σέντς — τὸ ὅριο αὐτὸ ἐτέθη γιὰ νὰ καταδειχθῆ ἡ πραγματικὴ λαϊκὴ συμμετοχή.

Τὰ αἰσθήματα ὅλων αὐτῶν τὰ ἀπήχησεν ὁ νεαρὸς δημοσιογράφος ποὺ συνέλαβε τὴν ἰδέα «Πέστε στὴν Κα Λίνκολν ὅτι σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ κουτὶ εἶναι ἡ καρδιὰ τῆς Γαλλίας». Σήμερα τὸ μετάλλιο αὐτὸ φυ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΟΡΩΝ

ΥΔΡΑΥΛΙΚΟΣ ΖΗΤΕΙ ΤΟΝ ΦΑΡΟΥΚ ΩΣ ΒΟΗΘΟΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑΝ

ΤΟΥΡΙΝΟ. Ἕνας ὑδραυλικός, ὁ ὁποῖος κάποτε εἶχεν ἐπισκευάσει τὸ λουτρὸν τοῦ τέως Βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Φαρούκ, προσφέρει τώρα εἰς τὸν τέως μονάρχην τὴν θέσιν τοῦ βοηθοῦ του.

Ἡ εἴδησις αὐτὴ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἰταλικὴν ἐφημερίδα «Λὰ Στάμπα» εἰς τὴν στήλην τῶν ἐπιστολῶν τῶν ἀναγνωστῶν.

Εἰς τὴν ἐπιστολήν του ὁ μεγαλόψυχος ὑδραυλικός, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Γ. Πιέτρο καὶ κατοικεῖ εἰς Σκτιγιὸν τῆς Γαλλίας, ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «Χάρηκα ὅταν ἔμαθα ὅτι ὁ Φαροὺκ ζητεῖ ἐργασίαν. Ἐὰν θέλῃ νὰ γίνῃ βοηθός μου θὰ τὸν διδάξω νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ κερδίζῃ τὸ ψωμί του μὲ τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου του». Ὁ ἐπιστολογράφος ἀναφέρει ὅτι ὅταν ἐπεσκεύασε τὸ λουτρὸν τοῦ Φαρούκ, ὁ τέως Βασιλεὺς δὲν τοῦ ἔδωσε φιλοδώρημα.

ΨΗΦΙΣΜΑ

—Συνδέσμου Κρεοπωλῶν Πατρῶν «Οἱ Ταξιάρχαι»

Τὸ διοικητικὸν Συμβούλιον συνελθὸν ἐκτάκτως ἐπὶ τῷ ἀγγέλματι τοῦ θανάτου τοῦ μέλους τοῦ Συνδέσμου Κρεοπωλῶν

ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΥ

ἀποφασίζει

1) Νὰ ἐκφρασθῶσι τὰ συλλυπητήρια τοῦ συνδέσμου εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ μεταστάντος.

2) Νὰ κατατεθῆ στέφανος ἐπὶ τῆς σοροῦ του.

3) Νὰ δημοσιευθῆ τὸ παρὸν διὰ τοῦ Τύπου.

Ὁ πρόεδρος
Ἀνδρ. Γεωργόπουλος

Ὁ γεν. γραμματεὺς
Π. Γιαννόπουλος

ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΖΟΓΡΑΦΟΣ

«Πέρα ἀπὸ τὴν μοναξιὰ» νουβέλα τῆς Μαρίας Ντούσια

Σημείωμα τοῦ κ. ΑΝΔΡΕΑ ΜΠΕΛΕΖΙΝΗ

Ἡ ἔλλειψη κάθε συμβατικότητας, ἡ ἔκφραση ἡ πιὸ ἀπροκάλυπτη, ἡ ἄμεση σχεδὸν τῆς ἐρωτικῆς καὶ αἰσθησιακῆς ἀγωνίας, ἡ ὑπαρξιακὴ ἀβεβαιότητα, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὴν ἔνταση, τὸ πάθος καὶ τὴν ἐπιζήτηση τῆς δύναμης, ἡ μοναξιὰ καί, κυρίως, ἡ νοσταλγία τῆς παιδικῆς ξεγνοιασιᾶς εἶναι τὰ στοιχεῖα, ποὺ περιέχει καὶ τὰ θέματα, ποὺ ἐγγίζει ἡ νουβέλλα τῆς Δίδος Μαρίας Ντούσια «Πέρα ἀπ' τὴ μοναξιά»,(ποὺ ἐκυκλοφόρησεν) Ἐκδοτικὸς οἶκος τῶν Ἀθηνῶν «Δίφρος».

Οἱ νέοι, ποὺ δοκιμάζουν γιὰ πρώτη φορὰ νὰ γράψουν, δὲν μᾶς ἔχουν συνηθίσει σὲ τέτοια δείγματα νευρώδους ὕφους, πλούσιας καὶ οὐσιαστικῆς ἐμπειρίας καὶ πρὸ πάντων, φαντασίας ἱκανῆς νὰ συναρτήσει αὐτὲς τὶς ἐμπειρίες καὶ νὰ εἰσχωρήσει στὸ βάθος τῶν πραγμάτων.

Αὐτὸ ποὺ κάνει τὴν νουβέλλα τῆς Δίδος Ντούσια νὰ ξεχωρίζει εἶναι τὸ προσωπικὸ ὕφος, ἔκφραση ἑνὸς αὐθορμητισμοῦ ἐντόνου καὶ αὐθεντικοῦ. Πρέπει νὰ ἐπιμείνει κανεὶς πολὺ γιὰ νὰ εὕρει στὴν νουβέλλα τὰ σημεῖα ἐκεῖνα, ποὺ προδίδουν προσπάθεια λογοτεχνικότητας, ποὺ μοιραῖα καταπροδίδει τὴν ἀμεσότητα πρὸς τὴ ζωὴ καὶ τὰ πράγματα, στὴν ὁποία ἀρκέστηκε μία «δυνάμει» συγγραφεύς.

Ὡστόσο ἡ ἀτμόσφαιρα ποὺ ἐπιτυγχάνει ἡ διαλειμματικὴ ἀφήγηση, ἡ δύναμη ποὺ ὑπολανθάνει στοὺς «θεατρικοὺς» διαλόγους, οἱ τολμηρὲς περιγραφὲς ποὺ παρὰ τὴν εἰλικρίνειά τους δὲν ξαφνιάζουν, ἡ αἴσθηση τῶν πραγμάτων ποὺ διαποτίζει τὴν γλῶσσα, ἡ ἐκφραστικότητα ποὺ ἐπιτυγχάνεται μὲ τὸ πιὸ πρόχειρο, δηλαδὴ ἀνεπιτήδευτο (ἂν ἐξαιρεθοῦν μερικὰ γλωσσικὰ πλάσματα) λεκτικὸ ὑλικὸ πείθουν ὅτι ὁ αὐθορμητισμὸς αὐτὸς ἔχει ἤδη ἀρχίσει νὰ ὑποτάσσεται στοὺς κανόνες ποὺ τοῦ ἀντιστοιχοῦν.

Οἱ παρατηρήσεις αὐτὲς θὰ ἰσχυαν ἀκόμη καὶ ἂν δὲν ἐπρόκειτο γιὰ βιβλίο, ποὺ ἔγραφε νέος ἄνθρωπος καὶ μάλιστα κοπέλλα. Ὡστόσο ἦταν κάτι, ποὺ περίμενε τὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸ στὴ χώρα μας: ἕνας νέος νὰ φέρει στὸ φῶς, ὅσο γίνεται, τὸ ψυχικὸ κενὸ ποὺ ἐπιτρέπει στὸ ἔνστικτο νὰ ἐκτείνεται σ' ἕνα χῶρο, ποὺ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ἠθική του, δηλαδὴ τὸν αὐτοπεριορισμό του, εἶχε μὲ πόνο πολὺ κατακτήσει γιὰ τὴν συνείδησή του.

Ἦταν καιρὸς ἕνας νέος νὰ μιλήσει— ἀλλὰ νὰ μιλήσει ἔχοντας τὴν τόλμη νὰ κοιτάξει τὸ κακὸ κατάματα, χωρὶς οὔτε νὰ ταυτισθῆ μαζύ του, οὔτε νὰ τὸ ἀποφύγει μὲ ὁποιουσδήποτε ἀφελεῖς ἐξορκισμούς—γιὰ τὴν μοναξιὰ ποὺ δὲν εἶναι στὸ βάθος παρὰ φόβος, ἀνάγκη καὶ στέρηση. Ἦταν ἐπίσης καιρὸς νὰ μιλήσει ἕνας νέος γιὰ τὴν ἀνάγκη νὰ βγεῖ ἀπὸ τὴν μοναξιά, ν' ἀνοίξει τὸν δρόμο μὲ τοὺς ἀνθρώπους, νὰ πεισθῆ γιὰ τὴν καλωσύνη. Στὸ βιβλίο τῆς Δίδος Ντούσια βρίσκει κανεὶς καὶ τὰ δύο: καὶ τὸ ἀπολελυμένο ἔνστικτο καὶ τὴν ἀγωνιώδη προσπάθεια νὰ διευρυνθῆ ὁ χῶρος τῆς συνειδήσεως, τὴν ἐκζήτηση τῆς δύναμης καὶ στὴν ἴδια στιγμὴ τὴν νοσταλγία τῆς παιδικῆς ξεγνοιασιᾶς. Ἡ δὶς Ντούσια μᾶς ὁδηγεῖ ἐκεῖ ὅπου κουλουριάζεται τὸ ἔνστικτο, ἀλλὰ καὶ κεῖ ποὺ ἡ παιδικὴ καλωσύνη ζαρώνει κάτω ἀπὸ ὁμολογημένους ἢ ἀνομολόγητους φόβους. Μόνο μὲ βιβλία σὰν αὐτὸ τῆς δίδος Ντούσια μποροῦμε νὰ δοῦμε τὶς συνέπειες ποὺ ἔχει ἡ ἰσοπέδωση τῶν ἠθικῶν φραγμῶν, ποὺ κάποτε ὁρίζουν τὰ ἀκραῖα ὅρια τῆς ἐλευθερίας, ὅπως ἄλλωστε ἄλλοτε καὶ σὲ ἄλλα βιβλία εἴδαμε τὶς συνέπειες ποὺ ἔχει ἡ ὕψωση αὐτῶν τῶν φραγμῶν μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἀποκρύπτεται τὸ ὅραμα τῆς ζωῆς καὶ νὰ ἐμποδίζεται ἡ θέα της. Ὁ ἄνθρωπος μόνο κοινωνικὰ μπορεῖ νὰ κατακτήσει τὴν ἐλευθερία του, ἀπολυτρούμενος δηλαδὴ μὲ κοινὴ προσπάθεια ἀπὸ ἐξωτερικὲς δυνάμεις, ποὺ τὸν δυναστεύουν καὶ αὐτοπεριοριζόμενος ἐσωτερικά. Ὅ,τι φαίνεται γιὰ ἐλευθερία, ἐξαγορασμένη κι' αὐτὴ μὲ πόνο ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῆς νουβέλλας, δὲν εἶναι παρὰ ὑποκατάσταση τῆς στέρησης, ἀπὸ τὰ φέρει. Κι' αὐτὸ φαίνεται πὼς τὸ ξέρει ἡ ἡρωΐδα τῆς νουβέλλας.

Τὴν βασανίζει μιὰ στέρηση, ἕνα τυφλὸ κακό. Ὅ,τι οὐσιαστικότερο ἔχει μέσα της εἶναι ἡ νοσταλγία τῆς παιδικῆς ξεγνοιασιᾶς, ποὺ πιὸ πολὺ τὴν φαντάζεται παρὰ ποὺ τὴν ἔχει ζήσει, καὶ ἡ ἀνάγκη νὰ βγεῖ πέρα ἀπὸ ἕνα τυραννικὸ αἰσθησιασμό, ἡ προσπάθειά της ἀκόμη ν' ἀνοίξει τὸν δρόμο πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, τὸ πεῖσμα της, τέλος, γιὰ καλωσύνη, ποὺ δὲν νεκρώνεται οὔτε κάτω ἀπὸ τὸν στρεβλωτῆρα τῆς ἐρωτικῆς καὶ ὑπαρξιακῆς ἀγωνίας.

Εἶναι σίγουρο ὅτι τὸ βιβλίο θὰ κέρδιζε σὲ βάθος καὶ σημασία ἂν ἡ δὶς Ντούσια αὐτονομοῦσε περισσότερο τὸ ὑλικὸ ποὺ ἐμορφοποίησε καί, κυρίως, ἂν ἔδινε στὸ θέμα τὶς ἀνάλογες κοινωνικὲς προεκτάσεις, (πού, ὡστόσο, καὶ στὴν ταινία «Ζαβολιάρηδες» πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ νουβέλλα ἐμφανίζει κάποια παραλληλία, ἐμμεσώτατα μόνο ὑποδηλοῦνται). Οἱ ψυχικὲς μεταπτώσεις τῶν προσώπων, ἡ ἔλλειψη ἠθικῶν δισταγμῶν (στὴν νουβέλλα ἀποφεύγεται μία ἐξώφθαλμη συμβατικότητα, ποὺ καταλογίζεται στὴν ταινία, ἡ μετάπτωση ἀπὸ τὸν πιὸ ἀκραῖο «χυδαῖο» ὑπαρξισμὸ στὸν πιὸ ὀρθόδοξο ρωμαντισμό), τὸ ἐρωτικὸ ἄγχος ἔπρεπε νὰ νὰ θεμελιωθοῦν στὴν ἀβεβαιότητα καὶ τὴν ἀγωνία τῆς συγχρόνου ἐποχῆς.

Ἀπὸ τὴν νεαρὰ συγγραφέα δὲν φαίνεται νὰ λείπει ἡ αὐτογνωσία, ἀλλὰ καὶ ἡ αὐτοπεποίθηση ποὺ ἐπιτρέπει νὰ διαλέγουμε ὑψηλοὺς πάντοτε στόχους.

Στὸ βιβλίο περιέχεται ἕνας αὐτοχαρακτηρισμὸς τοῦ ὕφους καὶ τοῦ «δυνάμει», ὄχι ἀκόμη «ἐμπειρίας» γραψίματος. Καὶ ὅμως τὸ ὕφος αὐτὸ δημιουργεῖ ἀτμόσφαιρα, ἱκανὴ νὰ ναρκώσει μερικὲς δικαιολογημένες ἀντιδράσεις τοῦ ἀναγνώστη σὲ σημεῖα ὅπου περιγράφονται ἀκραῖες ψυχικὲς καταστάσεις. Ἀδυναμία καὶ ἀρετὴ μαζὺ τῆς νουβέλλας ἡ κινηματογραφικὴ μᾶλλον σύλληψη τοῦ θέματος καὶ ἡ ἀνάπτυξη τοῦ διαλόγου σὲ βάρος τῆς ἀφήγησης. Ἕνα δεῖγμα αὐτὸ τῆς ἐπιδράσεως ποὺ ἀσκεῖ ὁ κινηματογράφος στὴν τέχνη τοῦ λόγου (διακεκομμένη ἀφήγηση, ταχεῖα μεταπήδηση, ρευστοποίηση τοῦ χρόνου καὶ χώρου, ἔξαρση ἀντικειμένων καὶ ἄσκηση κάποιας ἰδιαίτερης ὑποβολῆς, ποὺ ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν ἐπαναφορὰ τοῦ ἴδιου «θέματος»). Ἰδιαίτερα πρέπει νὰ ἐπισημανθῆ μιὰ βασικὴ ἀδυναμία τοῦ βιβλίου, ἡ ἐξάρτηση ἀπὸ τὰ πράγματα, ποὺ δὲν ἐπέτρεψε στὸν μῦθο νὰ αὐτονομηθῆ καὶ στὰ πρόσωπα νὰ ὁλοκληρωθοῦν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κοπέλλα καὶ τὴν χήρα, πρᾶγμα ποὺ μαρτυρεῖ ἱκανότητα ψυχολογικῆς εἰσχωρήσεως. Ἀντίθετα ἡ ψυχολογία τοῦ ἄντρα προϋποθέτει τὴν συρραφὴ δύο διαφορετικῶν προσώπων, ποὺ συγγραφικὰ μένει ἀδικαίωτη.

Ὅταν ἕνας νέος ἀποφασίζει νὰ γράψει, νὰ ραβδοσκοπήσει τὴν ψυχή του γιὰ νὰ βρεῖ τὶς πιὸ καλὲς ἤ, ἔστω, τὶς πιὸ βαθεὶες πηγές της πρέπει νἄχει τὴν συναίσθηση, ὅτι πέρνει θέση στὴν ἐμπροσθοφυλακὴ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ συγγραφεὺς εἶναι αὐτό, γίνεται τοὐλάχιστον αὐτό, καθὼς ὡριμάζει: ὁ κατ' ἐξοχὴν συνειδητὸς ἄνθρωπος. Ἡ δὶς Ντούσια πείθει μὲ τὸ πρῶτο της αὐτὸ βιβλίο, ποὺ πολὺ θὰ διαβαστεῖ καὶ πολλὲς ἀντιδράσεις θὰ προκαλέσει, ὅτι δὲν θὰ ἀφίσει ἀδικαίωτες τὶς προσδοκίες ποὺ ἀφίνει ἡ ἀποφασιστική της ἔξοδος στὰ γράμματα.

Α. ΜΠΕΛΕΖΙΝΗΣ

ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΠΑΤΡΩΝ

Κυριακὴ 2 Αὐγούστου
ΚΟΥΝΟΥΠΕΛΙ

18—27 Αὐγούστου
ΡΟΔΟΣ

Ἔξοδα συμμετοχῆς 530 — 580 Τουριστικὴ καὶ 630—680 Β' Θέσις. Συμπεριλαμβάνονται ἐπίσης λεωφορεῖον μέχρι Πειραιᾶ, αἱ διανυκτερεύσεις, αἱ περιηγήσεις καὶ αἱ ξεναγήσεις εἰς Ρόδον. Δηλώσεις μεχρι τὴν 5ην Αὐγούστου εἰς τὰ Ἐντευκτήριά μας Καναβάρη 184, τηλ. 43—56, 5.30—9 μ.μ. καὶ Ρήγα Φερραίου 74α, τηλ. 22—98.

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἔτους ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς πολυαγαπημένης μας συζύγου καὶ μητρὸς Σοφίας Π. Τομάση, ἡ οἰκογένεια Π. Τομάση προσέφερεν εἰς μνήμην της φαγητὸν μιᾶς ἡμέρας εἰς τὰ παιδιὰ τῆς κατασκηνώσεως Συχαινῶν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΤΙΚΗ ΛΕΣΧΗ

Κυριακὴ 2 Αὐγούστου
ΑΚΟΛΗ Αἰγίου

15—17 Αὐγούστου 1959
ΝΑΥΠΛΙΟΝ, ΤΡΙΠΟΛΙΣ, ΜΥΣΤΡΑΣ,